

אח ושמו "כי טוב":
התחבולה החכמה של רבי מאיר

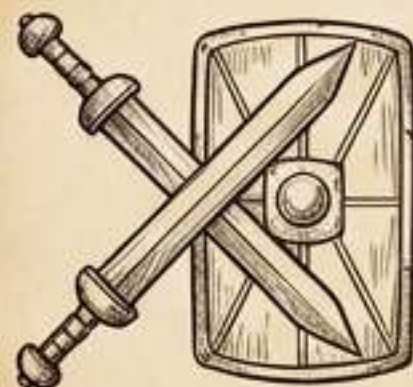
תעודת זהות: רבי מאיר בעל הנס

דור/תקופה: דור רביעי של התנאים
(תקופת המשנה, לאחר חרבן בית
שני ומרד בר כוכבא).
שנים בערך: לפני כ-1,850 שנה.

מי היו רבותיו: רבי עקיבא
ואלישע בן אבויה.

ארוע היסטורי: גזרות
אדריאנוס הקיסר הרומאי
ורדיפת חכמי ישראל.

מי היו רבותו: רבי עידת
העידוך עד רוסו המר
עקיבא ואלישע בן אבויה.

הקדוש ברוך הוא בוחר לשמר עלינו תמיד, וגם בחשך
המפחיד הוא שולח לנו את האור בזמן!

רבי מאיר הצדיק צועד לבדו בדרכים החשוכות עם חמורו.
הדרך מסכנת, ולסטים (שודדים) אכזריים מחכים בצדים בחשך לארב להולכי הרגל.

הלילה יורד, ורבי מאיר מוצא בדרך פננדק עץ מאיר וחמים.
הוא נכנס ונושא מיד תפלת הודיה מעמקא דלבא לה' שהזמין לו מקום ללון.

באמצע הלילה, בעל הפנדק מעיר אותו בנקישות דלת רמות ואומר בלחץ: "קום! קום!
שירה גדולה עוברת עכשו בחוץ, מהר והצטרף אליהם כדי לא ללכת לבד!"

אַךְ מֶה שֶׁרַבִּי מֵאִיר אֵינוֹ יוֹדֵעַ הוּא שֶׁבַעֲל הַפֶּנֶדֶק הוּא רִמָּאִי נוֹרָא!
הוּא מְשִׁתֵּף פְּעֵלָה עִם הַשּׁוֹדְדִים שֶׁמִּמְתִּינִים מֵאַחֲרֵי הַדָּלֶת בַּחוּץ
בַּחֹשֶׁךְ. הֵם מְחַכִּים שִׁיצֵא כִּדִּי לְשָׂדוּד אוֹתוֹ.

רַבִּי מֵאִיר מִבֵּין בְּרוּחַ קִדְשׁוֹ שְׁמֵשׁוֹ פֶּה כָּלֵל אֵינוֹ כִּשְׁוֶרָה. הוּא
עוֹנֶה לַפְּנִדְקָאֵי בְּשִׁלּוֹה עֲמוּקָה: "אֵינִי יָכוֹל לָצֵאת עִכְשָׁו. יֵשׁ לִי אָח
וְשֵׁמוֹ 'כִּי טוֹב', וְאֲנִי מִמֶּתִּין רַק לוֹ!".

הַפְּנִדְקָאִי נִבְהָל מֵעֵט וְשׂוֹאֵל: "הֵיכָן אַחִירָה זֶה? מַה נִּשְׁמוּ?"
רַבִּי מֵאִיר עֹנֶה בְּפִנְשׁוֹת: "הוּא יָשָׁן עֶכְשָׁיו בְּבֵית הַכְּנֶסֶת
בִּקְצָה שֶׁל הַכֶּפֶר, וְנִשְׁמוּ 'כִּי טוֹב'".

הַפֶּנֶדֶקָאִי הָרָשָׁע רָץ מֵהָר אֶל בֵּית הַכִּנְסֶת בַּחֲשָׁךְ.
הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַר וְצוֹעֵק וְקוֹרֵא שׁוּב וְשׁוּב:
"כִּי טוֹב! קוּם וּבֹא, כִּי טוֹב!".

הַשְׁעוֹת עוֹבְרוֹת וְהַפְּנֵדָקָאִי עוֹמֵד כָּל הַלַּיְלָה וְצוֹעֵק... אֲבֵל אִישׁ
אֵינוֹ עוֹנֶה. הוּא חוֹזֵר לַפְּנֵדָק מִתָּשׁ, כּוֹעֵס וְעֵיף בְּדִיוֹק בַּעֲלוֹת
הַשַּׁחַר. הַשּׁוֹדְדִים כְּבֵר הַתִּצְאָשׁוּ וְהִלְכוּ.

בב' קר הבהיר, קרני שמש חמות שוטפות את החדר. רבי מאיר קם רענו,
מתפלל לה' מתוך שמחה וחובש את חמורו להמשך בדרך.

הַפִּנְדָּקָאִי נָגַשׁ וְשׂוֹאֵל: "הֵיכָן אוֹתוֹ אַחִיךָ?". רַבִּי מֵאִיר מַצְבִּיעַ
לְמַעַלָּה אֶל הָאֹר וְאוֹמֵר: "הִנֵּה, כָּבֹד בָּא אֶחָי! כָּתוּב בַּתּוֹרָה
בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית: 'וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר – כִּי טוֹב!'".

הַפִּנְדָּקָאִי נִשְׁאַר מוֹבָס וְהַמּוֹם מִן הַחֲכָמָה. הָרֵב יוֹצֵא בְּבִטָּחָה גְמוּרָה בְּאוֹר הַיּוֹם
מֵתוֹךְ תַּחוּשֵׁת הוֹדָיָה אֲמִתִּית לַה' עַל הַשְּׁגָחָה הַפְּרָטִית שֶׁהֲצִילָה אֶת חַיִּיו!

רַבִּי מֵאִיר לֹא נִבְהַל כָּלֹל.
הוּא לֹא צֶעֶק וְלֹא
מֵהָר מֵתָךְ פֶּחַד. הוּא
הוּא יָדַע שֶׁהַלֵּילָה
וּמִסְכֵּן, לְאוֹר הַיּוֹם
בְּבִטְחוֹן גָּמוֹר
וְאִמוּנָה שֶׁה' שׁוֹמֵר
עָלָיו וּמְשַׁגֵּיחַ.

גַּם לָנוּ, לְפַעֲמִים יֵשׁ רָגָעִים שֶׁמִּפְחִידִים אוֹתָנוּ – חֲשֶׁךְ בַּחֹדֶר סָגוּר אוֹ מִצָּב מְבִלְבֵּל בַּחַיִּים.
בִּרְגָעִים הָאֵלֶּה אָנוּ כֹּמָעֵט שׁוֹכְחִים שֶׁהַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶתָּנוּ בְּכָל רֶגַע וְרֶגַע.

מָחָר בַּבֹּקֶר, כְּשֶׁתִּפְקַח עֵינַיִם וְתִרְאֶה אֶת הָאוֹר בַּחֲלוֹן, תִּגִּיד בְּשִׂמְחָה "מוֹדָה אֲנִי!"
תִּזְכֹּר שֶׁהָאוֹר הוּא הַ"כִּי טוֹב" שֶׁמִּזְכִּיר לָנוּ שֶׁה' שׁוֹמֵר עָלֵינוּ תָּמִיד!